REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 11. juna 2018. godine
Br. ref.: RK 1263/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI124/17

Podnosilac

Alban Sejdiu
Albana Sejdiu
Dardan Sejdiu
Shehide Sejdiu

Ocena ustavnosti rešenja AC-I-17-0036 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Republike Kosovo za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 3. avgusta 2017. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev su podneli Alban Sejdiu, Albana Sejdiu, Dardan Sejdiu i Shehide Sejdiu iz Kosova Polja (u daljem tekstu: podnosioci zahteva), koje zastupa Shemsi Uka, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju rešenje AC-I-17-0036 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće), od 3. avgusta 2017. godine.

3. Podnosioci zahteva su gore navedenu odluku primili 24. avgusta 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom podnosioci zahteva tvrde da su im povređena prava garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovine] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 19. oktobra 2017. godine, podnosioci su podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).

7. Dana 23. oktobra 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.

8. Dana 30. oktobra 2017. godine, Sud je obavestio podnosioce o registraciji zahteva i tražio od zastupnika podnosilaca zahteva da podnese Sudu punomoćje na osnovu kojeg zastupa podnosioce pred Sudom.

9. Dana 13. novembra 2017. godine, zastupnik podnosilaca je podneo Sudu punomoćje za zastupanje.

10. Dana 16. novembra 2017. godine, Sud je obavestio Žalbeno veće o registraciji zahteva i dostavio mu kopiju zahteva.

11. Dana 24. maja 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 24. decembra 2010. godine, predak, odnosno suprug podnosilaca zahteva [I.S.], koji je bio radnik u društvenom preduzeću "Krikos", podneo je zahtev

Kosovskoj agenciji za privatizaciju-Organu za likvidaciju društvenog preduzeća "Krikos" u Prištini (u daljem tekstu: organ za likvidaciju), u kojem je tražio naknadu za neisplaćene lične dohotke za period od 1. januara 2003. godine do 1. juna 2006. godine.

13. Dana 4. aprila 2013. godine, organ za likvidaciju je odlukom PRN025-0004, odbio, kao neosnovan, zahtev pretka i supruga podnosilaca, koji je u međuvremenu preminuo, naglašavajući da je *"svaka moguća obaveza DP-a prema podnosiocu okončana u momentu kada je preminuo"*.

14. Dana 19. aprila 2013. godine, podnosioci zahteva su u svojstvu naslednika uložili žalbu Specijalizovanom veću Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) protiv odluke organa za likvidaciju PRN025-0004 od 4. aprila 2013. godine.

15. Dana 23. decembra 2013. godine, organ za likvidaciju je podneo odgovor na žalbu, naglašavajući činjenicu da nakon smrti podnosioca zahteva prestaje i svaka obaveza DP-a, a osim toga, zahtev je zastareo, budući da u roku od 3 godine podnosilac zahteva nije podneo nijednu tužbu nadležnom sudu.

16. Dana 31. januara 2014. godine, Specijalizovao veće je uručilo podnosiocima zahteva odgovor organa za likvidaciju, ali oni nisu dostavili nikakav odgovor.

17. Dana 19. januara 2017. godine, Specijalizovano veće je presudom C-IV-13-0595 odbacilo, kao neosnovanu, žalbu podnosilaca zahteva i potvrdilo odluku organa za likvidaciju, PRN025-0004 od 4. aprila 2013. godine. U obrazloženju ove presude se ističe da su *„podnosioci u žalbi naglasili da je njihov predak na vreme za ostvarivanje njegovih radničkih prava podneo tužbu Osnovnom sudu [...] Međutim, ovaj njihovi navodi u žalbi, žalioci ne potkrepljuju nijednim dokazom, odnosno oni sudu nisu podneli nijednu kopiju te tužbe [...] neka odluku suda bi u tom pogledu potvrdila nasledna prava žalilaca od strane njihovog predaka [...] oni, odnosno njihov zastupnik, nisu dostavili nijedan odgovor na odbranu KAI-a, iako su isti redovno primili, stoga, u odsustvu ovih dokaza, žalba je odbijena, kao neosnovana"*.

18. Dana 6. februara 2017. godine, podnosioci zahteva su uložili žalbu Žalbenom veću na presudu C-IV-13-0595 Specijalizovanog veća od 19. januara 2017. godine, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje.

19. Dana 27. februara 2017. godine, KAP je podnela odgovor na žalbu, naglašavajući da ostaju u celosti pri argumentima datim u svojoj odbrani pred Specijalizovanim većem.

20. Dana 3. avgusta 2017. godine, Žalbeno veće je rešenjem AC-I-17-0036 odbilo žalbu, kao neosnovanu, i potvrdilo presudu C-IV-13-0595 Specijalizovanog veća od 19. januara 2017. godine. U rešenju se naglašava: *"Žalbom uloženom na presudu Specijalizovanog veća, žalioci su podneli dokaz* (kopiju tužbe podnete od strane pretka podnosilaca zahteva Opštinskom sudu u Prištini), *o prekidu zastarelosti, međutim, te nove dokaze ne može prihvatiti Žalbeno veće.*

Na osnovu člana 65, Aneksa ZPK-a, Žalbeno veće može dozvoliti stranki da predoči Žalbenom veću nove dokaze koji nisu bili na raspolaganju stranki tokom dokaznog dela prvostepenog postupka. Na osnovu ove zakonske odredbe, tužioci su prvo trebali da podnesu pismeni zahtev da bi dobili dozvolu za podnošenje dokaza u žalbenom postupku i da predstave razloge o tome zašto ti dokazi nisu podneti prvostepenom sudu". Žalbeno veće utvrđuje da podnosioci zahteva nisu podneli dokaz o tome zašto nisu podneli te dokaze prvostepenom sudu.

Navodi podnosioca

21. Sud podseća da podnosioci zahteva tvrde da su im osporenom odlukom povređena prava garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovine] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.

22. Podnosioci zahteva navode da je *„dobijanje tih dokumenata - dokaza bilo veoma teško od strane naslednika žalioca-tužioca, a oni su u međuvremenu, odnosno 09.09.2016. godine, izvršili nasledstvo od svog oca, Ilaza Sejdiua, a potom istim rešenjem, tokom istrage slučaja u sudu, i u drugim organima, uspevaju da ih uz velike poteškoće dobiju [...]".*

23. Podnosioci zahteva u nastavku navode: „Žalbeno veće ih je trebalo uzeti u obzir, *odnosno izvesti i uzeti kao relevantne i dobro poznate dokaze, u smislu člana 180, druga rečenica, ZPP-a, jer je bilo teško da se obezbede [...]".*

24. U zaključku, podnosioci zahteva traže od Suda da ukine rešenje AC-I-17-0036, Žalbenog veća od 3. avgusta 2017. godine i presudu C-IV-13-0595 Specijalizovanog veća od 19. januara 2017. godine i vrati predmet na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

25. Sud prvo treba da razmotri da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu i dalje navedene u Zakonu i Poslovniku.

26. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje:

> *"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
> *[...]*
> *7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".*

27. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

> *"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok*

počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta. Ukoliko se zahtev tiče nekog zakona, onda rok počinje da teče od dana stupanja na snagu istog".

28. U ovom slučaju, Sud utvrđuje da su podnosioci podneli zahtev kao pojedinci i ovlašćena strana, da su zahtev podneli u rokovima propisanim u članu 49. Zakona i nakon što su iscrpeli sva pravna sredstva propisana zakonom.

29. Međutim, Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

30. Sud se isto tako poziva na stavove (1) (d) i (2) (b) pravila 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, koji propisuju:

"(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(...)
(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

(...)
(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava".
(...)
(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju".

31. Sud podseća da podnosioci zahteva tvrde da su im rešenjem AC-I-17-0036 Žalbenog veća od 3. avgusta 2017. godine povređena prava na jednakost pred zakonom, na pravično i nepristrasno suđenje, zaštitu imovine i sudsku zaštitu prava.

32. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da je dobijanje kopije tužbe podnete od strane njihovog pretka Opštinskom sudu u Prištini bilo veoma teško ostvarljivo, s obzirom da još uvek nije bio okončan postupak nasledstva i da su te dokumente uspeli da dobiju uz mnoge poteškoće.

33. Sud podseća da je Žalbeno veće odbacilo žalbu podnosilaca zahteva protiv presude Specijalizovanog veća iz proceduralnih razloga, pošto su podnosioci prvo morali da podnesu zahtev za prihvatanje novih dokaza i, pored toga, dokazati zašto te dokaze nisu mogli da predoče Specijalizovanom veću.

34. Sud primećuje da je Žalbeno veće u svom gore navedenom rešenju zaključilo da je *„presuda C-IV-13-0595 Specijalizovanog veća od 19. januara 2017. godine pravična, osnovana, obrazložena, ne sadrži proceduralne povrede, jasna je i razumljiva za strane i sadrži sve odlučne činjenice na kojima se zasniva".*

Žalbeno veće je u svom rešenju dalo jasan odgovor na sve navode podnosilaca zahteva.

35. S tim u vezi, Sud ocenjuje da je rešenje Žalbenog veća rešilo i odlučilo u vezi sa navodima podnosilaca zahteva i na taj način, redovni sudovi su dali dovoljno odgovora i obrazloženja u svojim odlukama u pogledu činjenice zašto dokazi koje su predočili podnosioci zahteva neće biti uzeti u obzir od strane Žalbenog veća.

36. Pored toga, Sud smatra da se navodi podnosilaca zahteva odnose na način na koji su redovni sudovi kvalifikovali i tumačili relevantne činjenice i primenjive zakone u ovom slučaju.

37. Sud ističe da su konstatacije i kvalifikacije činjenica, kao i tumačenja zakona, prerogativ redovnih sudova.

38. Sud ističe da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Ustavna kontrola sudskih odluka Ustavnog suda je ograničena samo na funkciji zaštite ustavnih prava pojedinca i odgovarajućih ustavnih standarda. Shodno tome, Ustavni sud ne može postupati kao „sud četvrtog stepena" u odnosu na odluke redovnih sudova (vidi: slučaj *Akdivar protiv Turske,* ESLjP, predstavka br. 21893/93, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65, takođe, *mutatis mutandis,* vidi: slučaj KI86/11, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha,* rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).

39. Sud naglašava da činjenica da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom slučaja, nije sama po sebi dovoljna da se argumentuje navodna povreda Ustava (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske,* br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).

40. U zaključku, Sud smatra da podnosioci zahteva nisu potkrepili dokazima svoje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda garantovanih Ustavom, jer činjenice koje su izneli ne ukazuju na to da su im redovni sudovi uskratili prava garantovana Ustavom, kako to tvrde podnosioci zahteva.

41. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama u skladu sa pravilom 36 (1), (d) i (2) (b), (d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 36 (1) (b) Poslovnika, dana 25. maja 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;

II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;

III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;

IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi